

Vážení čtenáři, přátelé od vody!

Vánoce očima Jiřího Srny

... podívej ... ty lidi mají vánoční stromky samou boříle

V posledním čísle tohoto roku se sluší popřát vám krásné adventní dny, veselé a poklidné Vánoce a samozřejmě hodně zdraví v příštím roce a co nejvíce úspěchů. Čas pádí rychle, přináší neustálé změny a doba je na můj vkus podivná, přespříliš agresivní, mnozí z nás se k sobě chovají příšerně, leckdy bez jediné špetky úcty. Takže se držte!

Prosincový Editorial však využiji i k rozloučení. Někdy ve čtrnácti letech se mě paní učitelka Kašparová ptala, na jakou školu se hlásím. Odpověděl jsem jí, ale zároveň dodal, že bych šel nejraději do důchodu. Paní učitelce tenkrát bylo něco přes třicet, takže mi se smíchem odpověděla: „Tak to si ještě počkáme. Oba.“ No vida, od té doby uběhlo rovných padesát let a dočkal jsem se. Posledního ledna odcházím na penzi a hned zjara mířím z přečpané Prahy na venkov, prostě do přírody. Myslím si, že vše má svůj čas, mám to tak postavené i proto, že se můj táta důchodu, na který se těšil, ani nedočkal.

Během šestnácti let v Rybářství jsem poznal řadu zajímavých lidí, s mnohými se už léta kamarádím, čehož si cením nejvíc, protože jsem získal nové přátele. Dovolte mi několik čísel. Za tu dobu jsem pro vás připravil 192 výtisků časopisu, což zhruba představuje 19 000 stránek čítiva a ty zase odhadem znamenají nějakých 38 000 stran napsaných, zredigovaných a ve dvou korekturách přečtených rukopisů. Z legrace dodávám, že by z tohoto úhlu pohledu ke mně mohl jít do učení i Alois Jirásek, možná i Honoré de Balzac. Odcházím v dobrém a vesele, ale vlastně i nerad a s dávkou nostalgie, protože jsem Rybářství měl a mám tuze rád. Ale věřím, že se na jeho stránkách ještě prostřednictvím nějakého čítiva spolu setkáme, budete-li o to stát.

Mějme se jen hezky a čekejme na Ježíška!

Vladimír Urban

... tak panínko ... tohle je náhodou krásnej českýj vánoční kapr ze sádek u Temelína ...